

Hanzade Servi

Kalamar Pansiyon

Kalamar Pansiyon

Hanzade Servi

KALAMAR PANSİYON

© 2017, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A.Ş.
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Hanzade Servi
RESİMLEYEN: Fethi Yılmaz
EDİTÖR: Burhan Düzçay
KAPAK TASARIMI: Burak Tuna
GRAFİK UYGULAMA: Nayime Serbest

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. Km. Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Kasım 2017 (3000 adet)

ISBN: 978-605-2031-26-1

Yayınevi sertifika no: 11945

Matbaa sertifika no: 16031

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

Kalamar Pansiyon

Hanzade Servi

Hanzade Servi

1978’de doğdu. Anadolu Üniversitesi, İletişim Bilimleri Fakültesi, Basın ve Yayın Bölümünü bitirdi. Çeşitli gazete ve dergilerde çalıştı; televizyon, reklam projelerinde senaristlik ve metin yazarlığı yaptı. 2008 Tudem Edebiyat Ödülleri Gülmece Öykü Yarışmasında Ortanca Balık

adlı dosyasıyla Yayınevi Özel Ödülü’nü aldı. Kitaplarını, ayırım yapmaksızın “her yaştan ruhlar için” yazıyor.

Hâlâ kitap üretimini sürdürmekte; skeç, yazı, şiir ve öykülerini <http://hanzades.blogcu.com> adresinde gözler önüne sermekte; serbest yazarlık kariyerine devam etmektedir.

Tudem Yayınlarından çıkan kitapları:

Ortanca Balık (öykü)

Karakura’nın Düşleri (öykü)

Hayalet Tozu (roman)

Umacı (roman)

Kumdan Salıncak (roman)

Yo-Yo (roman)

Sevgili Hiç Tanımadığım Çocuk (roman)

Hortlaklar Geçidi (roman)

Kalamar Pansiyon (roman)

Giriş

Tırmandığım ağacın dalı beni taşıyamayıp kırıldıığında, saat üçü yirmi geçiyordu. Tam ağaçtan düşerken saate bakmış değildim elbette. Sadece dal, ben saate baktıktan birkaç saniye sonra kırılmıştı. Ağaçtan kaçta düştüğünüzü bilmeniz, normalde hiçbir işinize yaramaz. Belki siz yerdeyken biri yanınıza koşar ve ‘Ah, şu çocuk üçü on dokuz geçe nasıl da ağaçtan düştü!’ der. Siz de başınızı kaldırıp, ‘Hayır, üçü yirmi geçe...’ dersiniz. ‘Sizin saatiniz geri kalmış.’

Ama öyle olmadı. Üç buçuğa kadar, sağ kolumun çok acıdığını düşünerek çimlerin üzerinde yattım. Sonra Rastabi beni gördü, yanıma koştu ve kucığına alıp hastaneye götürdü. Kolumu alçığa aldılar, uslu durduğum için bir lolipop verdiler. Doktora ‘on yaşındayım; bunun için fazla büyüğüm’ demem gerekirdi ama çilekli lolipodu severim.

Dördü çeyrek geçe, annemle babam panik içinde doktorun odasına daldı. Annem bana o kadar sıkı sarıldı ki, neredeyse lolipopu sapıyla birlikte yutacaktım. (İşte o zaman, gerçekten paniğe kapılmaları gerekirdi.)

Hastaneden çıkarken babam, “Ağacın tepesinde ne işin vardı Ardıç?” diye sordu.

İnsan ağaç ismi koyduğu bir kız çocuğunun ağaca çıkmasını neden garip bulur ki?

“Kuşlara bakıyordum,” dedim.

Tabii ki bu, koca bir yalandı.

1. Bölüm

Ağustos 2015

Kalamar Pansiyon'un internet sitesine girdiğinizde sizi deniz kıyısında üç katlı, bahçeli ve şirin bir evin fotoğrafı karşılar. Evin önündeki tabelaya çizilmiş gözlüklü kalamar resmi ve 'Kalamar Pansiyon' yazısı, doğru siteye tıkladığımızın kanıtıdır. (Babama kalamarın niye gözlük taktığını sorduğunuzda, size büyük bir ciddiyetle 'çünkü miyop' diyecektir.) Sitemize girdikten sonra, merak ettiğiniz şeylere bakmaya başlayabilirsiniz. Odalarımız, bahçemiz, restoranımız, minik plajımız, organik yiyeceklerimiz ve 'Biz Kimiz?' sayfası... Sayfadaki fotoğrafımızı gördünüz mü? Lütfen beni, üç sene önce çekilmiş o fotoğrafa bakarak değerlendirmeyin. Artık annem beni

kuaföre götürdüğünde “Saçlarımı lahana gibi kesin!” diye ağlamıyorum. Ve kuaför de lahana modelinin ne olduğunu bilmediği için ortaya öyle komik bir şey çıkarmıyor. O fotoğrafta, annemle babam beni uzaylı bir sebze ailesinden beş dakika önce evlatlık almış gibi görünsem de aslında normal bir çocuğum.

Her şeye rağmen, ‘Biz Kimiz?’ sayfasını seviyorum. Çoğu insanın pansiyonumuzu seçmesine katkısı olan şu eğlenceli yazıyı, babam yazdı:

Merhaba! Biz Bülent, Canan ve Ardiç Yedigâr. 2007 yılında İstanbul’daki işimizi gücümüzü, her şeyimizi bırakıp Derince’ye yerleştik ve Kalamar Pansiyon’u açtık. Sekiz odamız da rahatınız düşünülerek hazırlandı. Bahçemiz küçüktür, restoranımız sadece birkaç masadan oluşur ve plajımız beş şezlongdan fazlasını almaz. Ama size, en sevdiğiniz arkadaşımızın yazlığına gelmişsiniz gibi, huzurlu bir tatil vadediyoruz.

Organik sebze, meyve, reçel ve yumurtamız var. (Tek bir yumurta değil, bir sürü yumurta.)

Sağmak isterseniz, komşu çiftlikte ineğimiz bile var. (Adı Möö!) Sağmak istemezseniz, biz sağıyoruz. (Öğrendik.)

Sabahları horoz sesiyle uyanmayı seviyorsanız, odanıza horoz da koyabiliriz. (Şey... aslında koyamayız. Horozumuz, odaların dekorasyonunu beğenmediği için çatıda yaşıyor. Zaten sabahları değil, akşamları ötüyor. Ama yine de

sabahları horoz ötüşüyle uyanmanız için kapınızın önünde ötebiliriz.)

Kalamar Pansiyon'u bulmak için, Derince Otogarı'ndan çıkıp sola dönün; üç yüz metre ilerideki köpeğin yanından sağa sapın. Az ötede, solda. Gördünüz mü? Hah, evet, orası! Şimdi "Büleent? Canaaan? Arduuç?" diye seslenebilirsiniz.

Hoş geldiniz!

Adresimizin içinde bir köpeğin olması garibinize gitmiştir belki. Yani ‘Köpek dediğin gezer tozar; hep aynı yerde mi duracak?’ diye düşünmüşsünüzdür. Evet, Paspas hep aynı yerde durur. Kahverengi, siyah ve beyaz renkte tüyleri olan, çok sevimli bir Avustralya çoban köpeğidir. Ama hikâyesi, kendisi kadar sevimli değil.

İki yıl önce, sahipleri pansiyonumuza tatil yapmaya gelmişti. Johnny’yi de getirdiler. Johnny, Paspas’ın o zamanki adıydı. (Ah, bu arada... Pansiyonumuza hayvanlarınızla gelebilirsiniz. Köpeğiniz, kediniz, evcil gergedanınız ya da timsahınızın olması, bizim için hiç fark etmez. Tüm hayvanları çok seviyoruz. Ama timsahınızı tasmayla dolaştırmanızı isteriz. Çünkü kedimiz Tekir Bekir, onu dönebilir.)

Johnny’nin sahipleri, ilk bakışta normal insanlara benziyordu. Orta yaşlı bir adamla kadın, on iki yaşındaki kızları ve dokuz yaşındaki oğullarıyla gelmişlerdi. Kız sürekli tabletine bakıp “Öfff!” diyor; oğlan da su tabancasıyla beni her gördüğü yerde ıslatıyordu. Garip bulduğum şeyse, köpekleriyle hiç ilgilenmemeleriydi. Köpek, kuyruğunu sallayarak peşlerinde dolaşiyor; onlar da sanki hayvan hayaletmiş de görünmüyormuş gibi, kendi hayatlarını yaşıyordu. Bir keresinde Rastabi’ye, “Orada gerçekten köpek var mı?” diye sormuştum. “Kesinlikle var,” demişti. Oysa Rastabi bence, hayalet köpekleri görebilecek biri

olduğu için, hiç de güvenilir bir kaynak değildi. Hatta Çarşaf Dede bile bunu garip bulmuş ve “Bu köpek öz değil, evlatlık galiba,” demişti.

Pansiyondan ayrılmalarından sonra, odalarını temizlemek için kapılarını açtığımızda bizi, büyük bir sürpriz bekliyordu. Daha doğrusu kahverengi, siyah ve beyaz tüylü, kuyruklu bir sürpriz... Johnny’yi terk etmişlerdi!

Köpek, kapıyı açtığımız gibi heyecanla odadan fırladı ve tüm pansiyonu dolaşarak vefasız sahiplerini aradı. Sonra bize dönüp, “Neredeler?” diye sordu. Tabii bunu Türkçe olarak yapmadı. Ama o ‘hav’ın ne anlama geldiğini kesinlikle biliyorduk: ‘Sahiplerim nerede? Onları nereye sakladınız?’

Johnny o gün, sokağın köşesindeki minibüs durağının yanına oturdu. Ve bir daha oradan ayrılmasını sağlayamadık. Vurdumduymaz sahiplerinin koyduğu özentisi, Paspas’la değiştirdik ve ona, yaşamak için seçtiği yerde bir yuva hazırladık. Paspas, yuvası olarak orayı seçmişti; çünkü minibüs durağı, Derince’ye girip çıkan tüm arabaları gören bir konumdaydı.

Paspas’ın, hâlâ sahiplerini beklediğini görmek bizi üzüyor. Ama o artık, tüm Derince’nin köpeği.

Akşamüzeri dörtle beş arası, onu yürüyüşe çıkardığımı bilmenizi isterim. Evet, Derince’ye akşamüzeri dörtle beş arası gelerseniz, adresimizi bulmanız zor olabilir.

***

Size, pansiyonumuzun devamlı müşterilerini tanıtmama izin verin. Onlar, ailem gibidir ve anlatacağım hikâyenin kahramanları oldukları için, hepsiyle tanışmalısınız.

Rastabi: Tabii ki bu, gerçek ismi değil. Zaten bu, bir isim bile değil. Asıl ismi, Zekai Karasu. Zekai Karasu dediğimde, zihninizde nasıl biri canlanıyor? Benim zihnimde kel, gözlüklü, kanun adındaki enstrümanı çalmayı çok seven ve sürekli 'istirham ederim' gibi şeyler söyleyen yaşlı bir ördek canlanıyor. Oysa Rastabi otuz yedi yaşında, uzun rastalı saçlı, elinde ikiz yunus dövmesi olan ve fotoğraf çekmeyi çok seven biri. Yani ona Zekai ağabey ya da Zekai amca demek istemezsiniz. Küçükken ona Rastalı abi diyordum. Zamanla kısalarak Rastabi'ye dönüştü.

Rastabi'nin çok hüzünlü bir hikâyesi var. Annem bana ilk kez geçen sene anlattı ve ağladım. Oysa çok sık ağlamamakla övünen bir kızımdır. En son, Evde Tek Başına 2 filminde Maculay Culkin, parktaki güvercinci kadınla dost olduğu zaman ağlamıştım. O günden beri, garip şapkalı kadınlar takan kadınlardan korkmuyorum.

Rastabi, yedi yıl önce bir tekne kazası geçirmiş ve hafızasını kaybetmiş. Kulağa film senaryosu gibi geldiğini biliyorum. Hafızanızı kaybetmek, mavi pastel boyanızı nereye koyduğunuzu ya da yan sınıftaki Ceren'in doğum

gününü hatırlamamak gibi bir şey değil. Rastabi kim olduğunu hatırlamıyor. Annesini, babasını, karısını, nerede doğduğunu, hangi okullara gittiğini, arkadaşlarını, hangi mesleği yaptığını... Annem, kazadan sonra üç ay hastanede yattığını söyledi. Durumunu yerel basından takip ediyorlarmış. Rastabi'nin Derince'de tek başına tatil yaptığını ve kazadan sonra onu kimsenin arayıp sormadığını öğrenmişler. Alyansı olduğuna göre, hiç şüphesiz ki evliymiş.

“Rastabi kimsesiz kalınca, ona pansiyonda iş teklif ettik,” demişti annem. “Böylece, hafızasının geri gelmesini beklemeye başladı.”

Ben, bu hikâyenin bana anlatılmayan kısımlarının da olduğuna eminim. Rastabi'nin ailesini bulamadıklarına inanmıyorum. Belki de ailesi, hafızasını kaybetmiş bir Rastabi ile uğraşmak istemediği için onu terk etmiştir. Ki bu, Paspas'ın terk edilmesinden bile daha korkunç bir şey. Rastabi her gün, Paspas'la konuşmaya gider. Galiba birbirlerinin yalnızlıklarına iyi geliyorlar.

Çarşaf Dede: Aslında Çarşaf Dede'yi çoğunuz tanır. Yani bizim Çarşaf Dede'yi değilse bile, başka çarşaf dedeleri... Her yazlık kasabanın, en az on tane çarşaf dedesi vardır. Güneşin ilk ışıklarıyla kalkarlar ve hemen denize giderler. Sonra bütün gün, “Sabah deniz çarşaf gibiydi valla!” derler. Bir keresinde o çarşaf gibi denizi

Hanzade Servi

Kalamar

Pansiyon

"Bazı mucizeler, sadece size özeldir."

Hayal'in Ardıç'a yazdığı bir mektupla sırları aralamanın peşine düşen kahramanlarımızın karşısına şaşırtıcı bir ilişkiler zinciri çıkacaktır.

Hanzade Servi'den hayatın soğuk sürprizlerine mizahla karşı koyan enfes bir hikâye.

Resimleyen: Fethi Yılmaz

www.tudem.com

    [tudemyayingrubu](https://www.youtube.com/tudem)